

Arrest

**nr. 312 810 van 11 september 2024
in de zaak RvV X / II**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 16 mei 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 mei 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 17 mei 2024 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest tot schorsing nr. 306 569 van 15 mei 2024.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 19 augustus 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 mei 2024 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Neteland op 07/05/2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de mevrouw, die verklaart te heten:

naam: B. (..)

voornaam: L. E. (..)

geboortedatum: (..)

geboorteplaats: Paramaribo

nationaliteit: Suriname

In voorkomend geval, alias: /

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Betrokkene kwam de Schengenzone via Schiphol binnen op 12/06/2016 met een C-visum geldig tot 01/08/2016. Op 01/08/2016 ontving zij een aankomstverklaring van de gemeente Tongeren.

Betrokkene verklaart in haar hoorrecht, afgenomen door de politie van PZ Neteland op 07/05/2024, dat zij nooit een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend in België of in een andere lidstaat. Het administratief dossier echter leert ons dat zij internationale bescherming aan de Belgische overheid aanvroeg op 13/09/2019. Dit werd door het CGVS geweigerd op 23/12/2019 en deze beslissing werd aan betrokkene ter kennis gegeven op 24/12/2024. Hieropvolgend werd op 20/11/2020 via aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq) geldig 30 dagen betekend aan betrokkene.

Op 04/01/2021 diende betrokkene een aanvraag tot gezinshereniging in met een legaal in het Rijk verblijvende Nederlandse onderdaan. Betrokkene verwierf het verblijfsrecht en verkreeg een F-kaart op 13/07/2021. Op 07/09/2023 werd betrokkenes recht op verblijf ingetrokken aan de hand van een bijlage 21 met bevel (geldig 30 dagen) om het grondgebied te verlaten, omdat bleek dat de relatie met de referentiepersoon reeds enige tijd beëindigd was. Deze beslissing werd aan betrokkene ter kennis gegeven op 20/09/2023. Betrokkene diende geen beroep in tegen deze beslissing, maar diende op diezelfde dag opnieuw een aanvraag tot gezinshereniging in met dezelfde Nederlandse persoon. Deze aanvraag werd geweigerd door de DVZ op 21/12/2023 aan de hand van een bijlage 20, waarbij betrokkene eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen kreeg. Deze beslissing werd aan betrokkene betekend op 17/01/2024.

Op diezelfde dag als de betekening, diende betrokkene opnieuw een aanvraag tot gezinshereniging met dezelfde Nederlandse referentiepersoon in. Betrokkene blijft dus halsstarrig én onmiddellijk dezelfde verblijfsaanvraag indienen, hoewel haar vorige aanvraag reeds werd geweigerd. Betrokkene diende immers bij haar nieuwe aanvraag geen bijkomende elementen in die afbreuk zouden kunnen doen aan wat er in de vorige bijlage 20 dd. 21/12/2023 behandeld en beslist werd. Bijgevolg wordt betrokkenes aanvraag van 17/01/2024 door middel van deze beslissing niet inoverweging genomen. De beslissing om een aanvraag gezinshereniging niet inoverweging te nemen, moet niet noodzakelijk in de vorm van een bijlage 20 worden genomen (zie arrest RvV n° 311 374/IX dd. 18/03/2024, arrest RvV n° 287556, dd. 13/04/2023 en arrest RvV n°290 431 van 16/06/2023). Betrokkene misbruikt de procedure van artikel 47 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 47 e.v. van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene – in afwachting van de behandeling van de aanvraag – onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing.

Bovendien, het loutere feit dat betrokkene gedeeltelijk of helemaal samenwonen, geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Betrokkene verklaart verder geen ziekte te hebben die haar zou kunnen belemmeren terug te keren naar Suriname. Zij verklaart niet minderjarige kinderen te hebben in België. Zij verklaart nichten en neefjes in België te hebben, en daarnaast heel veel familie in haar Suriname. We mogen er dus vanuit gaan dat betrokkene tijdens haar verblijf in Suriname over een voldoende netwerk beschikt om daar indien nodig niet alleen te staan. Indien gewenst kan betrokkene via de geijkte kanalen trachten terug te keren naar haar partner in België. In tussentijd kunnen zij met elkaar contact houden via moderne communicatiemiddelen, of

kan haar partner betrokkene volgen naar Suriname of haar daar of in een derde land waartoe zij beide toegang zouden hebben, bezoeken.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene ondertekende een aankomstverklaring te Tongeren op 01/08/2016, de laatste dag waarop haar C-visum geldig was. Vervolgens diende betrokkene pas op 13/09/2019 een verblijfsaanvraag, namelijk een verzoek tot internationale bescherming, in bij de Belgische overheid.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene diende op 13/09/2019 een aanvraag tot internationale bescherming in, dewelke negatief werd beslist door het CGVS op 23/12/2019. Ook diende zij op 20/09/2023 een aanvraag tot gezinshereniging met een Nederlandse onderdaan in, dewelke op 21/12/2023 afgewezen werd door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene ondertekende een aankomstverklaring te Tongeren op 01/08/2016, de laatste dag waarop haar C-visum geldig was. Vervolgens diende betrokkene pas op 13/09/2019 een verblijfsaanvraag, namelijk een verzoek tot internationale bescherming, in bij de Belgische overheid.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene diende op 13/09/2019 een aanvraag tot internationale bescherming in, dewelke negatief werd beslist door het CGVS op 23/12/2019. Ook diende zij op 20/09/2023 een aanvraag tot gezinshereniging met een Nederlandse onderdaan in, dewelke op 21/12/2023 afgewezen werd door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Betrokkene verklaart dat zij niet kan terughkeren naar Suriname omdat zij al zolang hier is, en niets meer zou hebben in Suriname. Ze zou ook niet terug durven keren naar Suriname omwill van haar ex-partner die daar is. We stellen vast dat betrokkene met /haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Suriname een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan. Enkele aangehaalde elementen werden eveneens reeds beoordeeld in haar verzoek om internationale bescherming van 13/09/2019. Uit het onderzoek van het CGVS is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene verklaart geen ziekte te hebben die haar zou kunnen belemmeren terug te keren naar Suriname. Zij brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar belemmeren terug te keren naar haar land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de

omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene ondertekende een aankomstverklaring te Tongeren op 01/08/2016, de laatste dag waarop haar C-visum geldig was. Vervolgens diende betrokkene pas op 13/09/2019 een verblijfsaanvraag, namelijk een verzoek tot internationale bescherming, in bij de Belgische overheid.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene diende op 13/09/2019 een aanvraag tot internationale bescherming in, dewelke negatief werd beslist door het CGVS op 23/12/2019. Ook diende zij op 20/09/2023 een aanvraag tot gezinshereniging met een Nederlandse onderdaan in, dewelke op 21/12/2023 afgewezen werd door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van haar arrestatie is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, V. (...), W., attaché, gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie van PZ Neteland, en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Holsbeek, de betrokkene, B., L. E. (...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Holsbeek vanaf 07/05/2024."

1.2. Op 10 mei 2024 dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in tegen de bestreden beslissing. Bij arrest nr. 306 569 van 15 mei 2024 verwerpt de Raad voormelde vordering. Thans vraagt de verzoekende partij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve werpt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van het beroep, in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, die in de bestreden akte vervat ligt. Artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen".

Artikel 72, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de Raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is

om van het beroep kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet het beroep als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden beslissing opgenomen beslissing tot vasthouding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekende partij voert volgende twee middelen aan in haar verzoekschrift:

“EERSTE middel: schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- en het vertrouwensbeginsel, schending van artikel 47/1 Vreemdelingenwet juncto artikel 52 van het KB van 8 oktober 1981

1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;

2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;

3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen, zoals hieronder blijkt.

5.

Zoals gezegd, diende verzoekster op 04.01.2021 in functie van meneer een aanvraag gezinshereniging in.

Verzoekster werd vervolgens in bezit gesteld van een F-kaart op 13.07.2021.

Verzoekster woont sedertdien samen met meneer te 2200 Herentals, (...). (STUK 7)

Op 07.09.2023 werd haar recht op verblijf ingetrokken door middel van een bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten. (STUK 8)

Verzoekster diende nadien nog tweemaal aanvragen in tot gezinshereniging met meneer, de laatste aanvraag was nog lopende en mevrouw was in het bezit van een bijlage 19ter en een attest van immatriculatie.

Verzoekster wenst immers wel op wettelijk voorziene manier haar verblijf te regulariseren. Zij beoogt immers een duurzame levensverbintenis met haar Nederlandse vriend alhier te bekomen. (STUKKEN 4 – 7)

De eerste keer werd haar werd een bijlage 20 afgeleverd, eveneens met een bevel om het grondgebied te verlaten. (STUK 9)

De tweede aanvraag was lopende, mevrouw heeft nooit een bijlage 20 ontvangen. Ze was dus in wettelijk verblijf toen zij thuis werd opgepakt!

6.

Verzoekster was in het bezit van een bijlage 19ter en een attest van immatriculatie.

Ze was in wettelijk verblijf, waardoor de bestreden beslissing juridische en feitelijke grondslag mist.

Haar aanvraag is nooit afgewezen met een bijlage 20.

Er werd haar ook nooit een beslissing tot niet-inoverwegingneming betekend. Verwerende partij kan niet volstaan met het niet inoverweging nemen van die aanvraag in de bestreden beslissing. Er wordt ten onrechte gemotiveerd dat er geen nieuwe elementen zijn bijgebracht. Verzoekster heeft immers bijkomende bewijzen van de relatie gemaild naar de gemeente. (STUK 10)

De gemeente heeft die op zijn beurt overgemaakt aan DVZ. Verwerende partij heeft géén degelijk onderzoek gevoerd naar de feitelijke relatie van partijen.

7.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd haar wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

TWEEDE MIDDEL: SCHENDING VAN ARTIKEL 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN, SCHENDING VAN ARTIKEL 8 EVRM, SCHENDING VAN ARTIKEL 7 JUNCTO ARTIKEL 51 VAN HET HANDVEST VAN DE GRONDRECHTEN VAN DE EU EN SCHENDING VAN ARTIKEL 39/79 VAN DE VREEMDELINGENWET

1.

Artikel 8, 1° EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op respect voor haar privéleven, haar familie- gezinsleven en haar woning en haar correspondentie.”

Artikel 8, 2° EVRM stelt vervolgens dat:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1° EVRM in zover dit bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2° EVRM.

De in artikel 8, 1° EVRM opgesomde rechten zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op de op limitatieve wijze opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van een ernstig nadeel rijzen (RvSt 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128)..

De bedoeling van verwerende partij ligt hierin verzoekster de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan verzoekster vormt een inmenging in haar privéleven dat niet verenigbaar is met artikel 8, 2° EVRM.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen aan verzoekster gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van 1) haar partner (RvSt 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64; Rev. dr. étr. 1999, 258; T. Vreemd. 1998, 329).

2.

In de bestreden beslissing wordt het gezins- en familieleven van verzoekster niet op afdoende wijze onderzocht. (STUKKEN 4 – 7)

De bestreden beslissing is niet op afdoende wijze gemotiveerd aan de hand van de voorgelegde stukken en elementen in het dossier en bevat geen correcte redenen waarom zij werd genomen.

Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent met andere woorden niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verwerende partij beperkt zich ertoe te verwijzen naar eerder uitgevaardigde bevelen tot verwijdering van het grondgebied en naar de eerdere visumaanvragen in hoofde van verzoekster. Van een inhoudelijke motivering is geen sprake.

Verwerende partij is nochtans op de hoogte van de familiale situatie van verzoekster. (STUKKEN 4 – 7)

Verwerende partij heeft niettemin geen afdoende poging ondernomen om rekening te houden met het gezins- en familieleven van verzoekster.

3.

Verzoekster diende een aanvraag gezinshereniging in op basis van haar duurzame en affectieve relatie met haar partner V. (...), die de Nederlandse nationaliteit heeft en dus op legale wijze in België verblijft. (STUK 4)

Zij vormt aldus een gezinsleven met haar partner. (STUKKEN 4 – 7)

Zo leerden zij elkaar kennen via een datingsite. Zij onderhouden thans een duurzame en affectieve relatie van 4 jaar. (STUK 4 – 7)

Verzoekster en haar partner hebben sinds het begin al met andere woorden de intentie om samen te wonen. Zij wonen al 3 jaar samen met elkaar. (STUK 7)

Het mag bijgevolg duidelijk haar dat verzoekster hier een gezins- en familieleven heeft in de zin van artikel 8, 1° EVRM.

Het middel is dan ook ernstig en gegrond.

De bestreden beslissing dient wegens alle bovengenoemde elementen ook in deze zaak vernietigd te worden.”

3.2. Gelet op de onderlinge samenhang worden de middelen samen besproken.

3.3. Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr.138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

De Raad wijst erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die/dat zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Er dient te worden vastgesteld dat in het verzoekschrift niet wordt uiteengezet op welke wijze artikel 39/79 van de vreemdelingenwet en artikel 47/1 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 52 van het KB van 8 oktober 1981 door de bestreden beslissing geschonden worden. Bij gebrek aan enige toelichting hierover zijn deze onderdelen van het eerste en tweede middel onontvankelijk.

3.4. Met betrekking tot de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan

of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Verzoekende partij geeft er ook blijk van kennis te hebben kunnen nemen van de motieven aangezien zij een verweer hiertegen heeft ontwikkeld zodat blijkt dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt en aldus geen schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 voorligt en verzoekende partij bijgevolg in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenfinding.

3.6. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.7. Verzoekende partij werpt vooreerst op dat zij in het bezit was van een attest van immatriculatie en een bijlage 19ter en dat zij legaal op het grondgebied verbleef waardoor er geen juridische en feitelijke grondslag is voor de bestreden beslissing.

3.8. De bestreden beslissing steunt op artikel 7, alinea 1, 13° van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen:

(...)

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf”.

Zoals blijkt uit nazicht van het administratief dossier werd het verblijfsrecht van verzoekende partij reeds op 7 september 2023 beëindigd met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd haar betekend op 20 september 2023. Verzoekende partij diende daarop op 20 september 2023 een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging in, die evenwel reeds op 21 december 2023 negatief afgesloten werd, opnieuw met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd haar ter kennis gebracht op 17 januari 2024. Verzoekende partij diende diezelfde dag andermaal een aanvraag tot gezinshereniging in. Via onderhavige bestreden beslissing wordt voormelde aanvraag niet in overweging genomen.

Rekening houdende met rechtspraak van de Raad van State (RvS 17 maart 1999, nr. 79.313 en RvS 23 maart 2006, nr. 156.831) die aangeeft dat onder de weigering van afgifte van een verblijfstitel / erkenning van een verblijfsrecht elke beslissing dient te worden begrepen tot afwijzing van een aanvraag om gezinshereniging, ongeacht of het een weigering over de grond dan wel wat de ontvankelijkheid betreft, waaronder ook een beslissing om een dergelijke aanvraag niet in aanmerking te nemen, dient deze beslissing te worden beschouwd als een beslissing waarin de verwerende partij het recht op verblijf niet erkent.

De bijlage 20 waarnaar de verzoekende partij verwijst betreft niet meer dan de vormgeving van een beslissing waarbij de verwerende partij het recht op verblijf niet erkent. De Raad ziet niet in en verzoekende partij toont ook niet aan welk belang zij heeft bij haar kritiek dat de bestreden beslissing niet de vorm heeft van een bijlage 20. Dergelijke kritiek kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Dat haar nooit een beslissing tot niet in overwegingname werd betekend mist gelet op voorgaande ook feitelijke grondslag.

Bijgevolg zijn er geen redenen om aan te nemen dat de verzoekende partij vanaf de bestreden beslissing nog zou hebben beschikt over enige vorm van verblijfsrecht. De omstandigheid dat zij een aanvraag

gezinshereniging had ingediend, doet geen afbreuk aan het feit dat de verwerende partij op 7 mei 2024 heeft beslist om deze aanvraag tot gezinshereniging niet in overweging te nemen en bijgevolg het verblijf van de verzoekende partij te weigeren. De omstandigheid dat de verzoekende partij in afwachting van de behandeling van haar aanvraag in het Rijk vermocht te verblijven, houdt ook nog geen machtiging of toelating tot verblijf in en stelt artikel 7 van de vreemdelingenwet niet buiten werking.

3.9. Waar verzoekende partij betoogt dat zij bijkomende bewijzen van haar relatie heeft overgemaakt aan het bestuur en zij voorhoudt dat haar gezins- en familielevens niet op afdoende wijze werd onderzocht, wijst de Raad op hetgeen volgt.

3.10. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *“fair balance”* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle, voor die belangenafweging van betekenis zijnde, feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat hij na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *“fair balance”* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins- of privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip *“familie- en gezinsleven”*, noch het begrip *“privéleven”*. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip *“privéleven”* een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië* (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

Met betrekking tot de aanvragen tot gezinshereniging van verzoekende partij wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: *“Op 04/01/2021 diende betrokkene een aanvraag tot gezinshereniging in met een legaal in het Rijk verblijvende Nederlandse onderdaan. Betrokkene verwierf het verblijfsrecht en verkreeg een F-kaart op 13/07/2021. Op 07/09/2023 werd betrokkenes recht op verblijf ingetrokken aan de hand van een*

bijlage 21 met bevel (geldig 30 dagen) om het grondgebied te verlaten, omdat bleek dat de relatie met de referentiepersoon reeds enige tijd beëindigd was. Deze beslissing werd aan betrokkene ter kennis gegeven op 20/09/2023. Betrokkene diende geen beroep in tegen deze beslissing, maar diende op diezelfde dag opnieuw een aanvraag tot gezinshereniging in met dezelfde Nederlandse persoon. Deze aanvraag werd geweigerd door de DVZ op 21/12/2023 aan de hand van een bijlage 20, waarbij betrokkene eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen kreeg. Deze beslissing werd aan betrokkene betekend op 17/01/2024. Op diezelfde dag als de betekening, diende betrokkene opnieuw een aanvraag tot gezinshereniging met dezelfde Nederlandse referentiepersoon in. Betrokkene blijft dus halsstarrig én onmiddellijk dezelfde verblijfsaanvraag indienen, hoewel haar vorige aanvraag reeds werd geweigerd. Betrokkene diende immers bij haar nieuwe aanvraag geen bijkomende elementen in die afbreuk zouden kunnen doen aan wat er in de vorige bijlage 20 dd. 21/12/2023 behandeld en beslist werd. Bijgevolg wordt betrokkenes aanvraag van 17/01/2024 door middel van deze beslissing niet inoverweging genomen. De beslissing om een aanvraag gezinshereniging niet inoverweging te nemen, moet niet noodzakelijk in de vorm van een bijlage 20 worden genomen (zie arrest RvV n° 311 374/IX dd. 18/03/2024, arrest RvV n° 287556, dd. 13/04/2023 en arrest RvV n°290 431 van 16/06/2023). Betrokkene misbruikt de procedure van artikel 47 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 47 e.v. van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene – in afwachting van de behandeling van de aanvraag – onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing. Bovendien, het loutere feit dat betrokkene gedeeltelijk of helemaal samenwonen, geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf. verklaart niet minderjarige kinderen te hebben in België. Zij verklaart nichten en neefjes in België te hebben, en daarnaast heel veel familie in haar Suriname. We mogen er dus vanuit gaan dat betrokkene tijdens haar verblijf in Suriname over een voldoende netwerk beschikt om daar indien nodig niet alleen te staan. Indien gewenst kan betrokkene via de geijkte kanalen trachten terug te keren naar haar partner in België. In tussentijd kunnen zij met elkaar contact houden via moderne communicatiemiddelen, of kan haar partner betrokkene volgen naar Suriname of haar daar of in een derde land waartoe zij beide toegang zouden hebben, bezoeken. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt”.

Uit de bijlage 21 van 7 september 2023 blijkt dat verzoekende partij op 19 juni 2023 werd uitgenodigd om elementen over te maken die van belang konden zijn voor de beoordeling van haar verblijfsrecht en daarbij ongedateerde foto's van verzoekende partij en Dhr. V., een schriftelijke verklaring van 19 juli 2023 waarin Dhr. V. verklaart nog vaak uit Nederland naar Herentals te komen en “het nog goed maakt” met verzoekende partij, diverse stagecontracten op naam van verzoekende partij, attesten met betrekking tot in België gevolgde opleidingen en een attest van het OCMW waarin wordt verklaard dat verzoekende partij geen uitkeringen ontvangt, overmaakte. Hierover werd in deze bijlage als volgt geoordeeld door verwerende partij: “Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 47/4, laatste lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel bewijsstuk voorlegt waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. De duur van haar legaal verblijf in België is nog erg kort (betrokkene heeft immers pas verblijfsrecht sinds 04.01.2021 (bijlage 19ter). Betrokkene diende daarvoor nog een andere verblijfsaanvraag in, dewelke echter geen gunstig gevolg kende. Er dient opgemerkt te worden dat er geen rechten kunnen worden geput uit periodes van illegaal verblijf of uit verblijfsaanvragen die geen positief gevolg kenden. Gezien betrokkene nog niet zo lang in België verblijft, is het ook niet onredelijk te stellen dat zij nog voldoende voeling moet hebben met haar herkomstland, waar zij het merendeel van haar leven heeft geleefd en waar blijkens het administratieve dossier ook haar volwassen kinderen wonen. In ieder geval voert zij zelf geen elementen aan met betrekking tot de mate waarin zij banden heeft met Suriname, dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing. Betrokkene toont aan dat zij geen uitkeringen ontvangt van het OCMW en dat zij opleidingen en stages volgde. Echter, het hebben van een job, het doen van stages en het volgen van opleidingen zijn geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat zij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kunnen haar opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan. Ook voor wat de sociale of culturele integratie betreft kunnen geen elementen worden gevonden in het dossier die een beletsel zouden kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Zoals hierboven reeds werd aangegeven, is de referentiepersoon sedert begin maart 2023 afgeschreven naar Nederland. Het feit dat hij verklaart nog vaak vanuit Nederland naar Herentals te komen en “het nog goed te maken” met betrokkene en van elkaars gezelschap te genieten en dat zij foto's voorleggen waar zij beide opstaan, doet geen afbreuk aan het feit dat kan vastgesteld worden dat de referentiepersoon niet meer in België woont en dat dan ook geen sprake meer is van een duurzame relatie in de zin van artikel 47 van de wet van 15.12.1980. Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt

het niet inhumaan het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen. Bijgevolg wordt zijn recht op verblijf beëindigd. Haar F kaart dient gesupprimeerd te worden. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het feit dat betrokkene nog een afstandsrelatie zou onderhouden met Dhr V. die nu terug in Nederland woont, kan een terugkeer van betrokkene naar Suriname niet in de weg staan. Nergens uit het dossier blijkt dat sprake is van een elementen van afhankelijkheid van Mr. V., noch van een duurzame affectieve relatie. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met haar in Nederland en/of België wonende familie- en/of vrienden te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Suriname. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt”.

In de bijlage 20 van 21 december 2023, die aan verzoekende partij ter kennis werd gebracht op 17 januari 2024 leest de Raad dat de heer V., J.W.T op 6 maart 2023 naar Nederland werd afgeschreven, dat verzoekende partij op 19 juni 2023 werd uitgenodigd om elementen over te maken die van belang konden zijn voor de beoordeling van haar verblijfsrecht en dat op 7 september 2023 de heer V. zich opnieuw liet inschrijven op het adres van verzoekende partij. In de bijlage 20 van 21 december 2023 werd als volgt geoordeeld door verwerende partij: *“Op basis van de voorgelegde stukken is de voorgehouden affectieve duurzame relatie tussen betrokkenen onvoldoende bewezen. Indien betrokkene, zoals zij voorhoudt, werkelijk een duurzame feitelijke relatie heeft met de referentiepersoon, kan van haar redelijkerwijze worden aangenomen dat zij meer en meer overtuigende stukken kan voorleggen. Het feit dat de referentiepersoon reeds eerder terug naar Nederland vertrok en zich pas opnieuw liet inschrijven van betrokkene nadat duidelijk werd dat haar verblijfsrecht in het gedrang kwam, vormt een sterke contraindicatie inzake een duurzame verbintenis tussen partners. Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene sedert 07.09.2023 opnieuw werd gedomicilieerd op het adres van de referentiepersoon. Deze samenwoont is op zich echter geen afdoende bewijs van het bestaan van een duurzame relatie of een gezinsleven. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1,1° van de wet van 15.12.1980. De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Van gemeenschappelijke kinderen is er geen sprake, hun belang kan dus niet worden geschaad door deze maatregel. Van enige medische problematiek blijkt nergens iets uit het dossier. Wat betreft het familie- en gezinsleven van betrokkene wordt de relatie tegenover de referentiepersoon betwist. Derhalve kan het gezinsleden met zijn partner evenmin als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. Het logische gevolg van het niet erkennen van het verblijfsrecht is dat betrokkene het land moet verlaten”.*

Hieruit blijkt dat in deze beslissingen, die niet werden aangevochten door verzoekende partij en definitief in het rechtsverkeer aanwezig zijn, het bestaan van een duurzame relatie tussen verzoekende partij en de referentiepersoon, i.e. V., W.J.T. niet werd aanvaard. Daarbij werd rekening gehouden met het feit dat verzoekende partij en haar partner op hetzelfde adres wonen. Waar verzoekende partij aan het verzoekschrift foto's en whatsapp berichten die teruggaan tot 2019 en waarvan de meest recente berichten dateren van 26 januari 2024 toevoegt alsook getuigenverklaringen en een huurovereenkomst wijst de Raad erop dat met deze stukken geenszins wordt aangetoond dat de verwerende partij op verkeerde gronden of met miskennis van bepaalde pertinente gegevens verwezen heeft naar de reeds afgewezen gezinsherenigingsaanvragen. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat deze stukken afbreuk doen aan de voormelde vaststellingen en beoordeling die reeds in de voormelde bijlage 21 en bijlage 20 werden gemaakt en waarbij werd vastgesteld dat niet langer sprake is van een duurzame relatie, zoals vastgesteld in de bestreden beslissing. Zij toont geenszins aan dat – zoals de verwerende partij motiveert – zij bijkomende elementen heeft aangebracht *“die afbreuk zouden kunnen doen aan wat er in de vorige bijlage 20 dd. 21/12/2023 behandeld en beslist werd”.*

De Raad benadrukt dat het geenszins is omdat verzoekende partij in het verleden een beschermenswaardige relatie in de zin van artikel 8 EVRM onderhield met V., W.J.T. daarom moet aangenomen worden dat zij thans nog steeds gewag kan maken van dergelijke relatie. Zoals de verwerende partij omstandig vastgesteld heeft verkreeg verzoekende partij verblijfsrecht medio 2021 maar bleek in 2023 dat de relatie met V., W.J.T. al enige tijd beëindigd was en werd daarop het verblijfsrecht van verzoekende partij beëindigd. Verzoekende partij trachtte dan opnieuw verblijfsrecht te bekomen maar – zoals de verwerende partij vaststelde – kan het loutere gegeven dat V., W.J.T. zich opnieuw liet inschrijven op het adres van verzoekende partij nadat haar verblijfsrecht werd beëindigd niet doen getuigen van een duurzame relatie of gezinsleven en mag redelijkerwijze verwacht worden, zo er werkelijk sprake is van een duurzame relatie of gezinsleven, dat verzoekende partij meer overtuigende stukken dienaangaande kan voorleggen. Louter Whatsappberichten, foto's en enkele getuigenverklaringen kunnen in het licht van voorgaande dan ook niet volstaan. Met de door

haar voorgelegde stukken slaagt verzoekende partij er geenszins in aan te tonen dat zij wel degelijk een beschermenswaardig gezinsleven heeft met V., W.J.T.. De Raad benadrukt dat de beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven in wezen een feitenkwestie is die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93). Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat, gelet op de feitelijke gegevens die haar zaak kenmerken, *in casu* wel degelijk sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Zoals voorts blijkt uit de bestreden beslissing is de verwerende partij van oordeel dat verzoekende partij tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet handelt en de procedure van artikel 47 van de vreemdelingenwet misbruikt. Gelet op de herhaalde aanvragen tot gezinshereniging met dezelfde referentiepersoon zonder nieuwe elementen bij te brengen die *wezenlijk* afbreuk doen aan de beoordeling in de bijlage 20 genomen naar aanleiding van de vorige aanvraag, kon de verwerende partij op goede gronden besluiten dat *in casu* sprake is van rechtsmisbruik. Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat geen belangenafweging wordt gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden, en voor zover zou moeten aangenomen worden dat de verwerende partij een belangenafweging had moeten maken *quod non*, blijkt uit de lezing van het geheel van de motieven dat niet alleen wordt gemotiveerd dat *in casu* sprake is van rechtsmisbruik maar ook dat *“Indien gewenst kan betrokkene via de geijkte kanalen trachten terug te keren naar haar partner in België. In tussentijd kunnen zij met elkaar contact houden via moderne communicatiemiddelen, of kan haar partner betrokkene volgen naar Suriname of haar daar of in een derde land waartoe zij beide toegang zouden hebben, bezoeken”*. Hieruit blijkt dat de verwerende partij naast het vastgestelde rechtsmisbruik, wel is overgegaan tot een belangenafweging en heeft gemotiveerd dat het mogelijk is voor verzoekende partij om – in afwachting van het voldoen aan de verblijfsvoorwaarden om gezinshereniging te bekomen met de Nederlandse referentiepersoon – via moderne communicatiemiddelen met haar in België wonende partner te communiceren of via bezoeken door de partner in Suriname het contact te onderhouden. Gezien verzoekende partij een volwassen gezonde vrouw is, die zelfstandig een leven kan opbouwen zonder de nabijheid van haar partner, zoals blijkt uit de periode waarin zij gescheiden van hem leefde, en die verklaard heeft nog veel familie, waaronder haar kinderen in Suriname te hebben, acht de Raad deze belangenafweging correct gemotiveerd en verantwoord in het licht van de draagwijdte van de bestreden beslissing. Verder is ook niet betwist dat haar partner zich liet uitschrijven uit de gemeente H. en terugkeerde naar Nederland en zij dus vrijwillig gescheiden leefden. In zoverre uit de Whatsappberichten blijkt dat zij ook tijdens deze periode op deze wijze communiceerden blijkt uit hun eigen gedrag dat zij er zelf voor kozen gescheiden te leven en dit hen er niet van weerhield om een afstandsrelatie te hebben. De partner verklaarde op 19 juli 2021 dat hij sinds zijn pensionering vaker in Nederland is bij zijn kinderen (zie administratief dossier) en er kan niet blijken dat haar partner verhinderd zou zijn om te reizen en verzoekende partij te vergezellen in Suriname indien gewenst. Zo thans gedateerde foto's voorliggen en een groot aantal Whatsappberichten en een aantal getuigenverklaringen van familieleden, worden deze als dusdanig niet specifiek toegelicht in het verzoekschrift en kan hieruit als dusdanig ook niet het bestaan van een duurzame en affectieve relatie met dezelfde partner worden afgeleid. Voor zover zij heden op hetzelfde adres wonen, doet dit geen afbreuk aan het feit dat haar partner er in het verleden vrijwillig voor koos om terug te keren naar Nederland in 2023 en pas nadat duidelijk werd dat de verblijfsvergunning van verzoekende partij in het gedrang kon komen, hij zich terug registreerde in H. en dat verzoekende partij de vorige weigeringen van haar aanvragen gezinshereniging niet heeft betwist. Bovendien en voor zover blijkt dat zij in de periode dat de partner terug in Nederland gedomicilieerd was nog steeds contact onderhielden, blijkt dat de vrijwillige keuze van haar partner om terug te keren naar Nederland hen er niet van weerhield contact te houden. Verzoekende partij betwist verder evenmin dat zij verklaarde dat zij heel veel familie heeft in Suriname zodat de verwerende partij er redelijkerwijze kan vanuit gaan dat zij in Suriname over een voldoende netwerk beschikt om daar indien nodig niet alleen te staan. Zij betwist evenmin dat zij geen ziekte heeft die haar zou kunnen verhinderen terug te keren naar Suriname en geen minderjarige kinderen in België te hebben maar wel neefjes en nichtjes en beroept zich, wat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM ook niet op de aanwezigheid van neefjes en nichtjes in België. Het EHRM aanvaardt in het algemeen in zijn rechtspraak dat tussen volwassen partners op basis van moderne communicatiemiddelen gedurende een zekere tijd contact wordt onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, *M.E. v. Zweden*, punt 100).

Gelet op de individuele omstandigheden van verzoekende partij en haar partner en de aard van hun relatie zoals die blijkt uit de gegevens van het administratief dossier is het niet kennelijk onredelijk noch disproportioneel dat van verzoekende partij verwacht wordt dat zij tracht terug te keren naar haar partner in België via de geijkte kanalen en dat zij in afwachting daarvan met haar partner contact houdt via de moderne communicatiemiddelen dan wel dat haar partner haar volgt naar Suriname of haar daar bezoekt of in een ander land waartoe zij beiden toegang zouden hebben. Het betoog van verzoekende partij waaruit blijkt dat zij het oneens is met de beoordeling van haar relatie en meent dat zij wel afdoende bewijzen heeft voorgelegd waaruit een duurzame relatie met de partner blijkt volstaat niet om aan te nemen dat de bestreden beslissing een ongeoorloofde inmenging in haar gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM uitmaakt. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

3.11. Artikel 7 van het Handvest bepaalt als volgt: *“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.”* Aangezien artikel 7 van het Handvest rechten bevat die overeenstemmen met deze die worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en dus aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8, eerste lid van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ 5 oktober 2010, C-400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, *Dereci*), kan ook een schending van artikel 7 van het Handvest niet worden aangenomen.

3.12. Waar verzoekende partij nog het vertrouwensbeginsel geschonden acht, wijst de Raad erop dat het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). Het rechtszekerheidsbeginsel, dat verzoekende partij eveneens geschonden acht, is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Er is sprake van een schending van het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel indien (1) het bestuur een vergissing beging, (2) ten gevolge die vergissing een voordeel heeft verleend aan de betrokkene, (3) en er geen gewichtige redenen zijn om het voordeel te mogen terugvorderen. Voorts moet de betrokkene aantonen dat het gedrag van het bestuur aanleiding heeft gegeven tot rechtmatige verwachtingen in hoofde van betrokkene. (RvS 3 juni 2010, nr. 204655). Verzoekende partij was op de hoogte van het feit dat zij zich in een precaire verblijfssituatie bevindt en dat haar vorige aanvragen tot gezinshereniging zijn afgewezen zonder dat zij deze beslissingen betwist heeft. Gelet op de bespreking hoger maakt verzoekende partij evenmin een schending van het rechtszekerheids-en/of vertrouwensbeginsel aannemelijk.

3.13. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend vierentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER